

# РЕШЕНИЕ

№ 14679

гр. София, 29.04.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 58 състав, в**  
публично заседание на 10.04.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Снежанка Кьосева**

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **2224** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на „ЕКС ПИ ЕЛ“ ЕООД със седалище и адрес на управление в [населено място] срещу Решение № 000030-1089 от 11.02.2025г. на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите /НАП/.

С жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Застъпва се становище, че административният орган дължи възстановяване на внесената държавна такса по чл.30, ал.6 от Закона за хазарта /ЗХ/ за поддържане на лиценза, след неговото предсрочно прекратяване – в случая в размер на 26 250,00 лв., като недължимо платена.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от процесуален представител. Претендира се и присъждане на разноски.

Ответникът – изпълнителният директор на НАП чрез упълномощен представител с писмен отговор и в съдебно заседание оспорва жалбата като неоснователна. Твърди, че предсрочното прекратяване на лиценза не е основание за възстановяване на заплатената сума, изчислена съобразно §22 от Предходните и заключителни разпоредби /ПЗР/ към Закона за държавния бюджет на Република България за 2024г. /ЗДБРБ/. Представя писмени бележки. Прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и предлага претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение да се определи съобразно чл.8, ал.3 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за възнаграждения на адвокатска работа.

Софийска градска прокуратура не участва в производството.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено следното: С Решение № 00030-1326/22.04.2021г. на Национална агенция за приходите е издаден лиценз на „Екс Пи Ел“ ЕООД със седалище и адрес на управление в [населено място] за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от пет години в игрална зала с адрес: [населено място], област С. З. [улица], със срок на действие до 28.03.2029г..

С Решение № 000030-7965/19.07.2024г. изпълнителният директор на НАП на основание чл.25, ал.1 във вр. с чл.17, ал.1 и чл.35, ал.1, т.4 от Закона за хазарта въз основа на подадено искане за предсрочно прекратяване на лиценза е прекратил издадения лиценз на „Екс Пи Ел“ ЕООД.

На 18.12.2024г. от „Екс Пи Ел“ ЕООД, поради предсрочното прекратяване на лиценза е подадено искане до НАП за връщане на недължимо платена такса по чл.30, ал.6 от ЗХ в размер на 26250,00 лв. /за 21 месеца x 1250,00 лв./, от общо платената такса в размер на 35000,00 лв., изчислена съгласно правилата на §22 от ПЗР към Закона за държавния бюджет на Република България за 2024г. /за 28 месеца, считано от 22.04.2021г. до 06.05.2025г. – датата на изтичане на срока на издадения лиценз/.

С Решение № 000030-1089/11.02.2025г. органът е оставил без уважение искането на търговеца за възстановяване на преведената по сметка на НАП държавна такса по чл.30, ал.6 от ЗХ, изчислена съобразно §22, ал.1 от ПЗР към Закона за държавния бюджет на Република България за 2024г. в размер на 26 250,00 лв. за игрална зала с адрес: гр. К., област С. З. [улица]. Отказът е мотивиран с това, че предсрочното прекратяване на лиценза не е основание за отпадане на задължението, и че след заплащането на дължимата държавна такса за поддържане на лиценза организаторът на хазартни игри може да осъществява дейност за целия срок на издадения лиценз. Органът се е позовал и на липсата на изрична законова регламентация за частично възстановяване на заплатената дължима сума по формулата в §22 от ПЗР на ЗДБРБ за 2024г., както и на нормата на чл.30, ал.2 от ЗХ, според която платените държавни такси не подлежат на възстановяване.

Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 11.02.2025г. Жалбата е подадена на 25.02.2025г.

## ПРАВНА СТРАНА

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от адресат на акта, в предвидения в закона срок и срещу подлежащ на оспорване акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Държавният надзор в областта на хазарта и свързаните с хазарт дейности се осъществява от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите. Решението е издадено в изпълнение на функциите и правомощията му по чл.17, ал.1, т.16 от ЗХ.

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, водещи до отмяна на оспорения акт. Актът е издаден в писмена форма, с изискуемите реквизити. Изложени са фактически и правни основания.

Съгласно чл.30, ал.6 от ЗХ за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 75 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 150 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. С разпоредбата на §22 от ПЗР на ЗДБРБ за 2024г. е предвидено, че организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, издадени преди 1 януари 2024 г. дължат таксата по чл.30, ал. 6 от Закона за хазарта, изчислена по следната формула  $A = B : C$ , умножено по  $D$ , където  $A$  е дължимата такса;  $B$  е таксата по чл.30, ал.6;  $C$  е общият брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз;  $D$  е броят месеци

на действие на лиценза, оставащи след 1 януари 2024г..Дължимата еднократна част от таксата, определена по ал.1, се декларира и внася в срок до 28 февруари 2024г. при условията и по реда на чл.92 от Закона за хазарта. Според ал.4 на чл.92 от ЗХ недължимо платени или събрани суми по ал. 1 – 3 и подлежащи на възстановяване се прихващат или възстановяват по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

Органът е приел, че образуваното производство по искането на жалбоподателя за връщане на недължимо внесени такси се подчинява на правилата на Данъчно-осигурителен процесуален кодекс /ДОПК/. В ЗХ липсва препращане за този вид държавна такса към ДОПК, за разлика от другите изрично посочени такси в чл.92 от ЗХ. По тази причина следва да се приеме, че държавната такса по чл.30, ал.6 от ЗХ, не попада в обхвата на чл.128, ал.1 от ДОПК относно вземанията, за които може да се иска прихващане или възстановяване по реда на ДОПК. Съгласно чл.128, ал.1, изр.1 от ДОПК това са недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите. Държавната такса по чл.30, ал.6 от ЗХ няма характер както на данък, така и на осигурителна вноска, на глоба или имуществена санкция, или на сума, за която специалния закон постановява възстановяване по реда на ДОПК.

В процесният случай лицензът е издаден преди 01.01.2024г. и е със срок на действие до 06.05.2026г.. Съобразно посочената в §22 от ПЗР на ЗДБРБ за 2024г. формула дружеството-жалбоподател е декларирало и внесло сума в размер на 35000,00 лв. за 28 месеца на действие на лиценза, оставащи след 01.01.2024г., считано от 01.01.2024г. до 06.05.2026г..Страните не спорят, че от 03.08.2024г. лицензът е прекратен.

Държавната такса по чл.30, ал.6 от ЗХ се дължи за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати, затова при прекратяване на лиценза, поради това, че занапред няма да се поддържа лиценза, считано от датата на прекратяване на лиценза, държавна такса по чл.30, ал.6 от ЗХ не се дължи.Аргументите на органа, че след заплащане на държавната такса по чл.30, ал.6 от ЗХ организаторът на хазартни игри може да осъществява дейността през целия период не намира опора в закона.Прекратяването на лиценза е отрицателната предпоставка при наличието, на която организаторът на хазартни игри не може да осъществява дейността си, независимо от това дали е внесена таксата по чл.30, ал.6 от ЗХ.

Неоснователна е и аналогията с разпоредбата на чл.30, ал.2 от ЗХ, според която платените държавни такси за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи не подлежат на възстановяване. Първата хипотеза е приложима, когато искането /документите/ е разгледано по предвидения ред. Тогава заплатената държавна такса не е недължимо платена, тъй като плащането не е обвързано от резултата и не се дължи само при позитивен за искателя акт. Втората хипотеза – платени държавни такси за извършване на промени по издадени лицензи също не касае процесния случай. Видно от разпоредбата на чл.20, ал.1, т.3 от ЗХ законът различава дейността по издадените лицензи, отказаните, прекратените, отнетите и променените лицензи за организиране на хазартните игри, респ. прекратените и променените лицензи не са идентични. Според чл.30, ал.2 от ЗХ не подлежат на възстановяване държавните такси за извършване на промени по издадени лицензи, а не за прекратени лицензи.

Предвид изложеното за периода от датата на прекратяване на лиценза до датата на изтичане на издадения лиценз внесената държавна такса по чл.30, ал.6 от ЗХ във вр. с §22 от ПЗР на ЗДБРБ за 2024г. е недължимо платена и следва да се възстанови. Жалбата е основателна.

При този изход на спора основателна е претенцията на жалбоподателя за заплащане на

направените по делото разноси. Представени са доказателства за внесена държавна такса в размер на 50,00 лв. и за възнаграждение на един адвокат в размер на 2650,00 лв. Ответникът предлага претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноси за адвокатско възнаграждение да се определи съобразно чл.8, ал.3 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за възнаграждения на адвокатска работа в размер на 1000,00 лв..Съдът като взе предвид фактическата и правна сложност на казуса и че производството по делото е приключило в едно съдебно заседание намира искането за разноси за основателно в размер на 1550,00 лв., от които 1500,00 адвокатско възнаграждение.

Искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователно.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 и чл.173, ал.2 от АПК, СЪДЪТ

### Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 000030-1089 от 11.02.2025г. на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите.

ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите за ново произнасяне в законоустановения срок със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона съобразно мотивите на решението.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „ЕКС ПИ ЕЛ“ ЕООД със седалище и адрес на управление в [населено място] сумата 1550,00 лв., разноси по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд в 14 дневен срок, считано от получаване на съобщението.

### СЪДИЯ: